

EROP EN EROVER

MARTIN MAES

MARTIN MAES

TEKST & FOTO'S: IRMO KEIZER / MBP

Hij woont net buiten Luik. Reed als junior grote namen naar huis. Won dit jaar de wereldbeker downhill in La Bresse en knalde vervolgens door naar een tweede plek tijdens het WK in Lenzerheide. De kroon op het seizoen volgde met een tweede plek in het algemeen klassement van de Enduro World Series. Martin Maes vertelt zijn verhaal.

HET BEGIN

“Mijn vader was in de jaren negentig professional en reed slalom, 4x en downhill. We reisden als familie veel samen en die passie voor de sport is overgesprongen. Ik wilde hetzelfde doen. Ik ben nooit gepusht, heb allerlei sporten gedaan, maar uiteindelijk had ik die passie alleen maar voor het mountainbiken. Ik ben er vol voor gegaan. Mijn ouders ondersteunden me daarin en reden samen met mij door heel Europa voor races.

BELGIË

Waar ik woon, is perfect geschikt voor mountainbiken. Ik kan hier vanuit mijn huis makkelijk rondjes maken van 50 kilometer, zonder ook maar het asfalt aan te raken. Er is hier van alles. Chaudfontaine is misschien nog het meest te vergelijken met wat we gedurende de Europese EWS-rondes hebben. Daar doe ik dan ook veel qua testen. Verder heb je geen enorme downhills nodig voor je training. Juist met

anderhalve minuut aan afdaling kan je keer op keer opnieuw gaan. Zo word je beter. België is niet plat en er zijn valleien met zoveel afwisseling en hoogteverschil. Het is fijn als je zo vanuit je garage de trails op kunt, zonder dat je de auto hoeft te pakken. Ik zie geen reden waarom ik zou verhuizen.

ATHERTON RACING

In 2012, toen ik 15 was, werd ik 5de in Sauze d'Oulx. Eigenlijk waren we gewoon op vakantie, ik had nauwelijks materiaal of reserveonderdelen en reed mijn eerste race. Dan Atherton werd daar vierde en een paar weken later kreeg ik een mail van Dan Brown, de manager van Atherton racing, met een voorstel om voor hen te rijden. Dat was het échte begin.

Mark (Maurissen) en mijn vader (Patrick Maes) hebben vroeger veel samen gereden. Ze zijn elkaar weer tegengekomen en in 2013 tekende ik mijn eerste contract bij GT. In het begin was

mijn Engels niet goed genoeg om met de Athertons te communiceren, toen hielp Mark, die daar werkzaam was, me al. Vanaf toen is hij altijd mijn mechaniker geweest en goede vriend. We zijn samen begonnen, vanaf nul. En nu, jaren later, rij ik voor de winst. Mark is een groot onderdeel daarvan, ook al wil hij dat misschien niet horen.

HET 2018 SEIZOEN

Mijn 2018 EWS-seizoen was erg goed, afgezien van Colombia en Italië. Ik stond verder iedere race op het podium en won één keer. Dat voelt erg goed en het geeft veel vertrouwen. De nieuwe fiets (GT Force) is fantastisch en ook de support van het team en van GT hebben zeker bijgedragen. Het is jammer dat ik het seizoen vervelend eindigde, met een gebroken hand.

DE RISICO'S

Racen in enduro is zeker riskant, dat heb ik mezelf dit jaar wel gerealiseerd, zeker na het

INTERVIEW

// Ik kan vanuit mijn huis makkelijk rondjes maken van 50 kilometer, zonder ook maar het asfalt aan te raken //

▲ Maes komt over de streep in La Bresse

wel vergeten, maar die tweede plek wilde ik behouden. Ik reed anders dan in de rest van het seizoen en ik maakte gewoon een fout in de eerste special daardoor, waarna ik met mijn hand vol tegen een boom terecht kwam. Tja, ik ben pas 21. Ik leer nog steeds veel en heb ook veel geleerd. Ik werd wel nog tweede in die special trouwens, met 6 of 7 seconden voorsprong op Damien.

// Tja, ik ben pas 21. Ik leer nog steeds veel en heb ook veel geleerd //

rijden van enkele downhillraces. Je hebt bij enduro maar één kans om te oefenen en daarna rij je het parcours al direct volle bak. In de race weet je soms niet precies hoe het parcours loopt, terwijl je vol snelheid naar beneden gaat. In Finale Figure (Italië) wist ik dat ik moest presteren, met Damien (Oton) die in het klassement vlak achter me stond. Doordat ik in Colombia niet kon starten, miste ik al 500 punten. De winst in de EWS kon ik dus

WINST IN DE WERELDBEKER DOWNHILL

In La Bresse was ik zeker verrast door mijn resultaat, maar niet door mijn rijden. Qua omstandigheden en parcours was het wat ik gewend ben in België. Die dag was het koud, winderig en het regende keihard. Ik wist dat ik mentaal het verschil kon maken door niet te zeuren over het weer, maar gewoon positief te blijven en te rijden. Toen ik jonger was, heb ik veel dual slalom gereden en vlakke bochten kan ik dus goed nemen. Ook de fysieke fitheid hielp me op dit parcours. Mijn run was goed en ik had veel vertrouwen. Er was ook geen druk, voor mij was dit pas mijn tweede downhillrace van het seizoen. Toen ik op de hotseat zat, was ik wel verrast. De ene na de andere grote naam kwam naar beneden, zonder mijn tijd te naderen. Het duurde een paar dagen en nachten voordat ik echt besepte wat daar gebeurd.

// Het duurde wel een paar dagen en nachten voordat ik echt besepte wat er in La Bresse was gebeurd //

WK DOWNHILL LENZERHEIDE

Het WK was belangrijk voor me. Na La Bresse was er veel discussie op social media, ook van andere atleten. Het weer zou anders zijn geweest bij mijn run als bij hen. Je weet zelf hoeveel je in die run hebt gestopt en om dat dan te lezen is frustrerend. Ik heb er niet op gereageerd, maar het zorgde voor een flinke dosis motivatie om bij het WK te laten zien dat het geen toeval of geluk was wat ik in La Bresse deed. De omstandigheden waren totaal anders. Het was droog en zonnig. Het parcours is ook

volledig anders. Het lijkt me nu wel duidelijk voor iedereen die twijfelde dat ik snel kan zijn op een 'echt' parcours. Ik zat 0,2 seconde van de overwinning. Dat is wel jammer, maar dat is racen. Mijn doel waarvoor ik reed, heb ik waargemaakt.

OVER ENDURO

Er is veel wat ik mooi vind aan enduro, wat ik nog meer beseft na enkele downhillraces die ik dit seizoen reed. Het is lekker om de hele dag te biken. Je brengt zoveel tijd door op je fiets.

Het is fantastisch om je fiets te pakken, op pad te gaan en de hele dag trails te rijden, hard te trainen. Je leert ook veel van al die verschillende types trails, met allerlei weersomstandigheden. En de raceduur is enorm, we hebben soms meer dan een uur aan racetijd gedurende het weekend. Dat is ook wat je zo sterk maakt als rijder. Een downhillrace is wel meer 'commitment', maar uiteindelijk gaat het maar om enkele minuten aan racetijd in een weekend. Voor ons als enduroracers is dat bijna makkelijk te noemen.

DE PLANNEN

Voor volgend jaar wil ik de eerste twee EWS-races doen in Nieuw-Zeeland en Tasmanië en vervolgens twee downhillwereldbekers rijden in Maribor (Slovenië) en Losinj (Kroatië). Daarna kijk ik wel waar ik me in 2019 op ga richten. Voor nu ligt de focus dus op beide disciplines, downhill en enduro." ▀

▲ Een juichende Mark Maurissen in La Bresse

◀ De zoete smaak van de overwinning